

absolut: Vi vil ikke have Miner udlagt, og den nuværende Statsminister og afdøde Landstingsmand Jørgen Pedersen stillede sig ved de Konservatives Side og sagde: Udlæg ikke Miner, tag hellere Stødet straks. Hvorledes det tredie Medlem, den nuværende Kirkeminister, stillede sig, behøver jeg ikke at sige, han mente baade for og bag, han ventede med at tage Standpunkt, til han saa, hvad der var rigtigt, han udtalte sig ikke. Men ikke et eneste af Venstres Medlemmer gik med til Mineudlægningen.

Da det kom frem, gjaldt det for Højre og Venstre om at faa fastslaaet, at heller ikke Regeringen vilde have Miner udlagt, men at det var Kongen, der vilde have det. Da det blev meddelt, at den radikale Regering havde været stemt for at udlægge Miner og havde faaet Tilslutning fra radikal og socialdemokratisk Side, sagde man: Det tror vi ikke, det kan P. Munch ikke huske, det er noget, han staar og fortæller os; maa vi faa Statsraadsprotokollen. Og Statsraadsprotokollen kom, og der blev læst op, hvorledes det forholdt sig den nævnte Dag. Da vi ikke har faaet denne Beretning endnu, som jeg ellers kunde have henvist til, maa jeg fremkomme med nogle Citater. Der staar i Statsraadsprotokollen, at efter at Kongen havde udtalt sig, udtalte Konseilspræsident Zahle følgende: „Ministeriets Opfattelse af hele vor Stilling og af, hvorledes den tyske Forespørgsel bør besvares, falder ganske sammen med Deres Majestæts, men vi har i Dag mødt saa mange Vanskeligheder under vor Hævdelse af denne vor Opfattelse, at det kun er Deres Majestæts saa absolutte Tilslutning til Ministeriet, der har kunnet føre os over dem.“

Det var ikke saa rart at faa denne Oplysning af Statsraadsprotokollen. Men saa stod et Medlem, en tidligere Minister og en af dem, som havde været ivrigst for at faa fat i Statsraadsprotokollen, op og sagde: Det betyder ikke et Suk; man tror, at dette med Statsraadsprotokollen er noget saa højtideligt, det er det slet ikke; naar man har været til Forhandling i et Statsraad, kommer Statsraadssekretæren næste Dag op til Konseilspræsidenten, og saa enes de to i god Forstaaelse om, hvad der skal staa, det bliver underskrevet, og det betyder ingenting. Men hvorfor var man da saa ivrig efter at faa Statsraadsprotokollen frem, naar den betød saa lidt? Tror maaske ærede Kolleger, at vedkommende vilde have sagt det samme, om Statsraadsprotokollen havde haft det Indhold, han ønskede? Nu gik den imod ham, saa betød den intet.

Saa kom Landstingsmand Piper — ja,

jeg er nødt til at oplæse en Del, fordi vi ikke har faaet Beretningen, skønt Venstre og de Konservative var saa ivrige for den; disse Oplæsninger kunde jeg have sparet, hvis man ikke havde været saa bange for at faa Beretningen frem inden denne Forhandling. Landstingsmand Piper sagde altsaa, at der var noget mystisk ved den Historie, og jeg skal ganske kort nævne, hvorledes hans Udtalelser faldt. Han udtalte: „Det kan ikke have været saaledes, at Ministrene var enige om, at Minerne burde udlægges, at Kongen sluttede sig til dette Standpunkt, og at det gik ganske stille af, thi saa har Konseilspræsidentens Meddelelser til os ingen Steder hjemme. Han fortalte nemlig, at Kongen var blevet meget heftig, havde stødt Sabelen i Gulvet og i det hele taget var blevet meget vred. Det var der jo ingen Grund til, hvis han var enig med Ministeriet.“ Saa sagde Formanden dertil: „Det er lidt vanskeligt at referere den Slags bestemte Tilkendegivelser fra Kongens Side; men da det nu er fremført her som et Vidnesbyrd om en Modsætning mellem Ministeriet og Kongen, maa jeg dog sige, at det Tidspunkt, paa hvilket Kongen brød ud i stærke Ord og maaske gjorde den nævnte Bevægelse, var det Øjeblik, da Krieger kom ind og meddelte, at Førerne for Venstre og de Konservative ønskede at blive hørt, før man tog Beslutning.“ Kongen var altsaa vred paa de Konservative og Venstre og støtde Sabelen i Gulvet; det fik man ud af det — saa er det forstaaeligt, at man ikke har haft saa travlt med at offentliggøre den Beretning, det hastede ikke.

Det var Indledningen; saaledes begyndte man, da man skulde have en Beretning tilrettelagt. Pludselig opdagede man, at det hastede ikke saa stærkt med Redegørelsen; lad os kun vente, sagde man.

Endelig var der et andet Angrebepunkt, som skulde klares, nemlig hvorfor man ikke straks mobiliserede fuldt ud, det skulde man ogsaa have noget at vide om. Og dér fik man saa at vide, at Militærordningen af 1909 var saa viselig og god, at der hverken var Uniformer eller Geværer, saa at man kunde mobilisere fuldt ud. Efter at man havde gaaet og bebrejdet den radikale Regering, at den ikke lavede fuld Mobilisering, viste det sig, at Militærordningen af 1909 forbød at gøre dette; hvis man da ikke vilde tage islandske Trøjer og gamle rustne Geværer som i 1864, kunde man overhovedet ikke foretage fuld Mobilisering. At dette Forhold ikke var Grunden til, at fuld Mobilisering ikke blev foretaget, men at Ministeriet vilde have modsat sig